

Opdateret 09.09. 2016
Ove Falg's profeti fra 1928

Hvad herren åbenbarede mig i et syn givet under en evangeliseringsrejse i Jylland i midten af september 1928.

Jeg så - og jeg hørte: I det følgende skal jeg gengive Herrens budskab til mit hjerte for nu omkring halvtreds år siden. Intet er glemt i dette budskab, alle enkeltheder står stadig prentet i min bevidsthed, som var det hændt i går. Men hvorfor skulle det så vente i så mange år med at blive kundgjort - Selv fik jeg dette påbud fra Herren: "Du skal ikke give det videre nu, tiden er ikke inde endnu, og mit folk vil ikke forstå eller erkende, at det er mig, som har talt, men når tid er inde, skal du tale og ikke frygte, mange vil tage imod og tro, men endnu flere vil forkaste og håne min advarsel.

Synet: Bladevangelist var den "gejstlige" titel, som vi i pioner-årene indenfor pinsevækkelsen anvendte om vore nybegyndere i evangeliets tjeneste. Vi fartede jo omkring i landet på vore cykler for at så ud med evighedsordets velsignede sæd igennem bøger, traktater og blade, i mit tilfælde "Kirkeklokken", "Evangeliebladet" og senere "Maranatha", som nu hedder "Korsets Evangelium".

Det var en dejlig solbeskinnet septemberdag i 1928. Morgenfrisk og glad startede jeg fra byen Skjern, hvor jeg havde deltaget i et godt, evangelisk møde i Indre Mission og havde nydt gæstfrihed hos kære, kristne venner inden for denne mission. Bagagebæreren var belæsset med evangelisk såsæd foruden de fornødne personlige rejseeffekter. Jeg var forbi stationsbyen Troldhede og landskabet tegnede sig i tyverne endnu som et udstrakt, ensformigt hedelandskab, men havde i øvrigt i denne første efterårsmåned sin skønneste farvetone med den blomstrende lyng. Veloplagt og vel til mode trådte jeg i pedalerne, medens jeg nynnede for mig selv nogle af vore kære vækkelsessange. Jeg følte mig løftet, befriet og i et vidunderligt åndeligt samfund med min dyrebare frelser, og den sagte nynnen gik lidt efter lidt over i jublende lovsang og gik naturligt over i sang i Ånden. Cyklen holdt sig pænt i højre vejside, og benmusklerne arbejdede støt og uden besvær med at holde pedaltandhjulet og dets kædetræk i sin regelmæssige rotationsbevægelse. Hvad det angår, var der intet usædvanligt at bemærke. Kroppen fungerede helt normalt og cyklen rullede fremad mod Herning med sin rytter som en hvilken som helst anden cyklist, som er ved sine fulde fem. Og dog hændte der noget meget mærkeligt. Mens jeg sang i tunger, hørte jeg pludselig en vidunderlig sang og musik. Skønheden og tonerne i sangen og musikken var ubeskrivelig betagende. Det hørtes først som noget langt borte, men så var det som om, jeg blev løftet ud af mit eget legeme, og faktisk så jeg min dødelige krop bevæge sig på cyklen, der - uden slinger - og uden at der var noget særligt ejendommeligt at mærke hos den cyklende bladevangelist, stadig rullede fremad mod sit mål, Midtjyllands hovedstad Herning.

Nu blev sangen og musikken endnu tydeligere, og pludselig så jeg i Ånden under mig et stort udstrakt Danmarkskort. Medens jeg med undren betragtede dette store landkort over mit fædreland, så jeg skyde op af jorden en vældig imponerende bygning i form af et kolossalt kors, der dækkede landet lige fra Skagen til Bornholm. Ud fra kors armene tegnede sig, som strålebundter, en hel samling lukkede gårde. Selve bygningen virkede utiltalende og skummel. Gårdene, som formede sig som en vifte ud fra korsbygningens arme, var fyldt med mennesker. Og jeg blev endnu mere forundret, og et spørgsmål trængte sig på: "Herre, hvad betyder dog dette"?

RØSTEN: Som svar på dette spørgsmål hørte jeg en røst, som talte med stor myndighed, men også med en gribende tone af medlidenhed og sorg: "Dette angår nådetidens afslutning! - Se nøje til!" - Og nu syntes bygningen at komme nærmere, og med forfærdelse så jeg, at den store korsbygning var et vældigt fængsel, let at kende på de små tilgitrede vinduesåbninger. Så så jeg en hånd, som skrev hen over bygningens tag to navne. På den lange led: "Protestantismen" og på den korte led: "Katolicismen". En knugende dødens stilhed rugede over hele den store bygning. I modsætning hertil var der stor tummel og larm i de mange fangegårde. Forvirring og uenighed prægede hele denne samling mennesker i fangenskab. Derefter så jeg atter hånden tegne over fangegårdene, navnene på alle mulige sekter og samfund, som efterhånden er blevet bygget op i forbindelse med og ud fra den store fængselsbygning. Meget mærkeligt! Jeg så og hørte dette i fangegårdene. Fra Baptist gården hørte jeg et afgjort og energisk råb "Graven er os nok"! Fra Indre Mission lød det bestandigt: "Vi har det hele i barnedåben"! I gården, som var betegnet med navnet "Frelsens Hær", hørtes klingende hornfanfarer, rungende Halleluja råb, en fane blev svunget over "Herren" med dens kendte emblem "Blod og Ild", men ordet ild var

overstreget. I Metodist gården: "Vi holder os til vor store John Wesley og behøver ikke nogen pinseoplevelse"! Også fra gården, som hed "Missionsforbundet", kom et særegent råb: "Vi vælger selv, vi er ikke bundet til skriftens bogstav"! Også vi i Pinsebevægelsen var med i denne samling af samfunds- og partigårde. Apostolsk kirke havde dette: "Vor apostolske åbenbarelse om de overordnede embeder er den højeste sandhed"! Og i Pinsebevægelsens gård lød der megen skrigen og hylden, og man talte i tunger og profeterede i munden på hinanden. Desuden en dystre undertone af stridigheder om magt og indflydelse. Og der var mange andre gårde, hvor man blot hyldede visse religiøse personligheder, som Josef Smith, Mormonkirkens grundlægger. Annie Beasant, Teosoffernes præstinde og Mary Baker Eddy, indstifteren af sekten Kristen Videnskabs absurditeter. Så talte røsten igen og sagde: "Har jeg ikke udstedt almindelig benådning for alle disse fanger? Hvorfor bliver de dog i dette fængsel?"

I min Ånd råbte jeg så til Herren: "Oh Herre Jesus, vis mig hvor den sande menighed er"! Da så jeg skyde op rundt omkring i hele landet, uden for fængslets mure, de dejligste grønne enge, vidunderlige græsgange. Gennem alle rislede bække med det klareste rene vand. Overalt voksede buske med pragtfulde blomster og frugttræer med dejlige frugter. Overalt græssede store fåreflokke med en mængde små lam. Over disse enge lød det med den inderligste tone af ømhed og kærlighed: "Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde har givet sit liv for fårene og lammene"!

Videre talte røsten til mig: "Ser du alle disse menneskeflokke, indelukkede i deres snævre partigårde. De er kommet ud fra den store fængselsbygning og befinder sig virkelig under en åben himmel, og dog lever de stadig som fanger i disse gårde; thi de vil holde fast ved det menneskelige læredomsvej, som er imod mit levende og blivende ord. - Men lad mine trofaste vidner og tjenere og tjenerinder, som jeg har beseglet med min Ånd, højlydt forkynde nådetidens afsluttende budskab til mit folk. Vær uforfædede og frimodige. Følg tillidsfuldt i jeres Herre og Mesters fodspor. Gå ud fra løgne-lærernes og de falske profeters Babylon og hav intet samkvem med deres vederstyggelige urenheder. - Nu er tiden såre nær"!

Og denne bøn kom op i mig: "Oh Herre vis mig, hvad der vil komme over vort land. Røsten svarede ikke direkte, men ude mod øst i horisonten trak mørke, ildevarslende uvejrsskyer sammen. Der hørtes med mellemrum et fjernt og svagt tordenbulder. Og lynene blinkede i et stadigt tiltagende tempo derude i den østlige horisont. Pludselig var det som om en hvirvelstorm fejede ind over landet, og i dette øjeblik forsvandt i et nu alle de smukke enge og græsgange sammen med deres talrige fåreflokke og alle deres små lam. På nogle få sekunder var himlen blevet sort af orkanagtige uvejrsskyer, som lod centnertunge haglsten regne ned over landet, mens lynene knitrede, og flammende pile slog ned på den store fængselsbygning, som snart var et vældigt, bragende bål, hvis gnister føg hen over landet og forvandlede byer og landsbyer til rygende ruiner.

Med forfærdelse hørte jeg røsten hæve sig igen med stor myndighed og kraft: "I min time, og på min befaling, kommer vredesdommen over den store skøge, den falske profet og det skarlagensrøde vilddyr"!

Her sluttede synet og røsten lød sig ikke mere høre.